

dvacáté druhé

מגזין ביקור

5775

Obsah

2	Obsah
3	Úvod
4	Deset zpráv, které by vás rozhodně neměly minout
5	Izrael
6	Honba
7	Přípravka
8	Jak jsme omylem udělali karanténu
9	Sh*t happened
10	Kriptteam
11	Táborová kuchyně pro 50 osob
12	Co jsme dělaly na táboře
13	Co jsme dělali na táboře
14	Bodování
17	Praha – Vídeň – Bratislava – Budapešť – Šid – Bapska
20	Byli jsme na Jamboree v Japonsku
21	Мое доволена в Кыргызстане
24	Zuřivý jezevec držel v šachu hosty hotelu
25	Ženu z Brna překvapil na zahrádce jezevec
26	Jezevec v pangejtu
27	Jednosměrka a pravopisné cvičení

Úvod

Drazí čtenáři,

ještě než napíšeme pár slov úvodem, rády bychom vám objasnily to záludné číslo na obálce. On totiž podle židovského kalendáře letos není rok 2015, ale rok 5775 a tím chceme jemně připomenout letošní celotáborovou hru, tedy Izrael. Pro ještě lepší připomenutí se v letošním čísle Lumturomagazeenu nachází unikátní komiks o události jedné červencové noci. A taky hodně dalších článků o jiných červencových událostech.

Co se přesně nachází v tomhle časopise si můžete přečíst nalevo. Ale radši si přečtete ty články.

Ale přeci jen možná dlužíme ještě jedno vysvětlení, možná se budete ke konci časopisu ptát, proč dohájí zrovna jezevci? Na tuto prastarou otázku si každý musí odpověď najít sám, v hloubi svého nitra.

Aby vám ale náš hrozný úvod nezkazil chuť číst cokoli dalšího, raději to rychle ukončíme, a proto tedy přejeme příjemné počtení, což věříme, že jistě bude, krásné Vánoce a tak.

Majda & Míša Válkovi

DESET ZPRÁV, KTERÉ BY VÁS ROZHODNĚ NEMĚLY MINOUT

- 1) Albert s Matoušem se zúčastnili Jamboree v Japonsku.
- 2) Tým v mezioddílovém složení pomáhal na srbsko-chorvatských hranicích s humanitární pomocí.
- 3) Lukáš s Toníkem absolvovali zdravotnický kurz. Pokračují exkurzí po moravských destinacích v rámci vůdcovského kurzu.
- 4) Anička pokračuje ve svém studiu, ale z Linze se přiblížila o trochu blíž Praze – do Českých Budějovic.
- 5) Pustili jsme se do zkrášlování klubovny. Nová kuchyň je viditelná změna, nalakované patro a srovnaný koberec bohužel vidět nejsou.
- 6) Kdo chce být vedoucí světlušek, musí mít ofinu nebo přinejmenším patku.
- 7) Čtvrteční program klubovny je nabitý. Skautky v jedné půlce, skauti v druhé. Jedni si to pochvalují, druzí nikoliv.
- 8) Na průvodu sv. Martina bylo zase víc lidí než před rokem.
- 9) Bernard na půl rok odjel studovat do Mnichova, v Loburgu zase přebývá Matouš.
- 10) Lukáš a řada bývalých vedoucích o Vánocích budou vystupovat na koncertech České mše vánoční Jakuba Jana Ryby.
- 11) Matěj, vedoucí chlapeckého oddílu, se stal bakalářem. Studium nekončí, pokračuje.
- 12) Člověk může vést skauty právě tehdy když studuje medicínu.
- 13) K vedení skautek se přidala Jitka, skautka z Příbrami toho času studující v Praze.

Lůca

Honba

Všichni doufali, že honba bude krátká jen dva dny, kvůli tomu, že tak třetina tábora byla nějak zraněna. Ale vedoucí nás obelstili a honba byla třídní. Navíc byla "malá" průjmová epidemie. A to poznamenalo i celou honbu tak, že třeba za

celou skupinku šlo jen jedno vlče. První den byl zcela bez chutě jako když žvýkáte papír. Druhý den nás doprovázel malý, plesnivý kamarád (pes). Byl s námi tak dlouho, až jsme museli obětovat paštiku, abysme se ho zbavili. Samozřejmě, než se to stalo, tak skoro všem malým vlčatům a světluškám přirostl k srdci. Dokonce i jeden anonym si ho chtěl odvézt domů a starat se o něj. Takže kdo říká že tadle honba stála za starou bačkoru, tak je vidět že na ní nebyl!

Kryštof

Přípravka

„... že byl letošní tábor super.“

„Jo, nejlepší. Už se těším na příští. Jenom jedné věci pořád nerozumím. Na návštěvě se tam v anketě ptali na počet vykopaných later a potom na nástupu řekli, že je to buď 1 nebo 4. Nevíš proč?“

„Jo. Ale proč si takovou blbost pamatuješ?“

„Mě latry vždycky fascinovaly! Prosím, řekni mi to. Já se ptal všech a nikdo to nepochopil.“

„No dobře. Latry se vykopávají na přípravce a letos na přípravku jely i někteří naši rádcové. Měli za úkol vykopat pánskou latru. To dopoledne byli vedoucí něco zařizovat a tak tam nebyli. Rádcové kopali a přišlo jim to dost jednoduché. Po chvíli ale narazili na kůlek a igelit. To jim přišlo zvláštní, ale kopali dál. Zjistili, že kopou loňskou pánskou latru.“

„Fůůůj. A pokračovali? Já bych toho nechal.“

„Jo, pokračovali. Jedna rádkyně se do toho tak vžila, že tam potom, když to bylo moc hluboký, zalezla a vybírala to rukama.“

„Používali jsme tu latru?“

„Ne. Potom přijeli vedoucí a řekli, že to šíleně smrdí a ať to zpátky zakopou. Potom se vykopala další.“

„Možná je to dobře. Ta latra musela fakt smrdět. A ta čtvrtá?“

„Už nevím, která latra se zaplnila, asi pánská a vedoucí pak dělali ještě další. Takže byly letos 3 pánské latry.“

Terka A

Jak jsme omylem udělali karanténu

První vlaštovka epidemie střevní chřipky přilétla těsně před návštěvákem. Sama sebe chlácholím, že to bude jen nevolnost, to nebude nic nakažlivého, nebylo včera k večeři něco tučného? Anebo se jen klasicky přejeďl bonbonů... Potíže neustupují a po dvou dnech se objevuje další marod s navlas stejnými příznaky. To už mě začíná znervózňovat, ale tak včera byl návštěvák, to je špatně každému, to řešit nebudu, navíc se blíží honba a přemýšlím, co uděláme s armádou lazarů s pochroumanýma nohama a rukama. Ještě tak si připouštět, že se nám tu plíživě začíná šířit epidemie střevních potíží.

Zdravá část odchází na honbu, se slzou v oku s vedoucími vzpomínáme na to ticho, které normálně nastane po začátku honby. V táboře jsou vidět skupinky vzájemně se podpírajících dětí, které se šourají přes náměstíčko sem a tam. Pokouším se děti se střevními problémy separovat od těch s ovázanými končetinami a vedení a doufám, že za den dva budou všichni zdraví.

Zpropadená viróza však zaútočila na bezbranné invalidy a s problémy nakonec ulehají skoro všichni. Zoufale roznáším piškoty a teploměry a

myslím, na zbytek dětí, se ve vedru někde plahočí. S problémy se nakonec vrací jen asi dvě, zbytek dětí byl uchráněn, protože opustily potápějící se loď na poslední chvíli.

Problémy nakonec polevují a děti se uzdravují. Poslední den honby se nám ale letos už po druhé objevují vši a navrch ještě jeden infekční kožní zánět. Všechno ale už zvládáme líp, protože

jsme si vzpomněli na starou dobrou karanténu.

Natálka

Sh*t happened

Začalo to nenápadně. David Škácha se přestal účastnit programu a na otázky, co mu je, odpovídal, že mu není moc dobře, ale postupně se jeho stav zlepšoval, takže jsme věřili, že je již v pořádku. Po Návštěváku se ale neznámá choroba začala šířit. Symptomy všech byly stejné. Nízké horečky a silné průjmy. Nejprve nemoc řádila jen mezi dětmi, avšak v předvečer honby se dostalo i na vedoucí. Byl jsem jedním z nich. Bylo to velmi nepříjemné, nejenom proto, že jsem se nemohl účastnit honby, ale též kvůli drastickému omezení jídelníčku na piškoty a banány. Během celé honby leželi nemocní ve stanech a snažili se nějak zabavit. Před koncem honby padlo rozhodnutí o ochraně vracejících se, od kterých byli nemocní také průběžně přivázeni. Všichni nemocní byli tedy umístěni na střelnici do lesa. Mezi nemocnými se šířili neveselé zvěsti o důvodu přesunutí na střelnici. Panovaly tam šílené podmínky, vedro a otravný hmyz k tomu, a do toho se v táboře ještě nalezly vši. Ovšem lidé se začali také uzdravovat a nemocných již nepřibývalo. Pár posledních nemocných (já opět mezi nimi) se zájmem sledovalo příchod skupinek z honby. Již před střelnicí byli dělení na zdravé, nemocné, zavšivené a nemocné zavšivené. Naštěstí nebyl nikdo nemocen, jen pár případů zavšivení. K večeru toho dne jsme zbyli na střelnici jen já, Tomáš a Františka, která byla ovšem též brzy navracena do tábora. Poslední den před bouráním jsme zbyli již jen já s Tomášem. Po dlouhých vyjednáváních se nám podařilo vyjednat si návrat do tábora, Tomáš do svého stanu, v té chvíli již jen jeho a já na izolaci, neboť můj stan byl obydlen. Večer jsme již byli uznáni jako zdraví.

Matěj S.

Kriplteam

Takže náš článek popisuje jaké to je, když je vaším jediným programem na táboře Česko. Kriplteam (ano, opravdu je tam měkké i, hledaly jsme to v knihách: teologický slovník, 10 pravidel jak sbalit holku, Albert v kuchyni, Oko tygra, Holčičí pravidla-velký třpytkový podraz, vaříme s Láďou Hruškou a Atlas hub) znamená, že nejste plně zodpovědni za činy spáchané vaším vznešeným ramenem,

kotníkem či jinou částí těla jenž vlastní jest člověku.

Kriplíci ovšem nebyli odepsáni pouze po fyzické stránce, ale též duševně odrazení žít. Naše psychické vypětí bylo

doprovázeno hlubokým pocitem zoufalství a beznaděje. Největší záchranou v těchto těžkých časech, kdy nad námi vládla neutuchající bolest byla Mudr. Pudr. PaedDr. RNDr. Doc. Ing. Mgr. Prof. Nathalia Otterová PhDr. JUDr která na marodce nejednou předvedla spektakulární lékařské zákroky od přesného nalepení zvířátkové náplasti přes podání léku v nejtěžších porodních bolestech až po pitvu meziobratlových plotének. A proto bychom rády vyjádřily kardiologické poděkování za naše přetrvávající živůtky. A za to, že naše Mezinárodní ceny za utrpení nejsou IN MEMORIAM. Navzdory nedozírným následkům si čestní členové kriplteamu mohou připomínat, že slavná DrtVdr.Theresie McOwnová, která byla též lehce/těžce imobilní, podpořila všechny další indisponované tím, že vyřkla tento slavný výrok: „Špatné věci se stávají jen těm nejlepším, protože ti horší by je nezvládli!“

PS.:Za jediné plus dodnes považujeme to, že jsme mohly napsat Gertovi (kamarádovi Aničky Poláškové)

Terka Ou & Berka

TÁBOROVÁ KUCHYŇĚ PRO 50 OSOB

Budeme potřebovat:

- 1) dva týdny přípravování
- 2) hrst důvtipu
- 3) jídelníčky z minulého roku
- 4) 30 ml odvahy pustit se do jídel, které neumíme vařit
- 5) pár hodných kamarádů
- 6) kamaráda automechanika
- 7) Makro kartičku
- 8) 4 bambiliony improvizace

Začínáme:

Během několika let se vztekáme, že je na táboře málo masa a dělá se hodně věcí z polotovarů, které ani nejsou tak levné. Na jedné z táborových rad se přihlásíme o kuchyň a konejšíme se řečmi typu „nejlepší světoví kuchaři jsou přece chlapi“. Začneme s týdny přípravování. Sejdeme se několikrát u jednoho z kuchařů a nastíníme základní vizi. Nemilosrdně seškrtaváme loňská jídla a vymýšlíme jídla zcela nová. Proškrtneme se slzami v očích a slinami v koutcích právě ta nově vymyšlená jídla jako buchtičky se šodó, hranolky nebo pečená kachna. Přidáme důvtip a jídelníček je hotov. S dokonale vypracovaným seznamem a bláhovou představou, že to v Makru stihneme za dvě tři hodinky, vyrážíme nakupovat. Cestou se nám rozbije vůz a zde přichází na řadu hodný automechanik, který z nás udělá blbce a druhým klíčem v pohodě nastartuje. Máme nakoupeno a se skvělým pocitem odjíždíme natěšení na tábor.

Servírujeme:

První den padá struktura jídelníčku jako domeček z karet. V obchodě nemají tohle, koupili jsme málo tohoto, nečekali jsme, že se sní tolik něčeho, mysleli jsme, že bude stačit tolik čehosi. Přidáme improvizaci a skvělý kolektiv vedoucích a celá kuchyň se nakonec poměrně daří. Nebo ne?

Rada pro začínající táborové kuchaře:

Palačinky jsou blbost.

Toník

Co jsme dělaly na táboře

Ptáte se co měly za celotáborovku skautky? Myslím že asi spíš ne, ale to je jedno. Já vám to přesto napíšu. Naše téma bylo „Ztraceny v pralese“ a bylo velice zajímavé. Vedoucí bohužel nepředpokládaly že bude většina skauetek alespoň trošičku postižená. Začalo to tím že jsme měly najít dopis , ve kterém jsme zjistily že naše letadlo spadlo doprostřed amazonského pralesa. Psalo se tam že Poty šla ještě se Špagetou hledat civilizaci. Nejvíc jsme se zmohly (nevím jak ostatní ale já třeba jo) na programu finská stezka (snědení alespoň jedné lžice „čehosi“, ponořit se v potoce, poté se obléknout do plavek, proběhnout kopřivami, plazit se po náměstíčku, vyválet se v bahně, namočit obličej a dát ho do mouky). Jinak jsme měly několikrát program typu sedět nebo ležet v kapli, číst si Bratry Lví srdce, pospávat si, jednou jsme si udělaly mojito a jindy si to zpříjemnily zpestřením našich tváří. Také jsme si dělaly čaje a potkaly jsme skupinu dalších putujících nešťastníků. Zakončily jsme to tácem plným sladkého, dobrého a osvěžujícího tropického ovoce a džusy všemožných podivných příchutí. Zkrátka sladký konec. Upřímně jsem si to užila a moc vedoucím děkuju (samozřejmě za všechny) za jejich příjemný program.

Klárka V.

Co jsme dělali na táboře

Za devatero lesy a devatero řekami, stojí jedna malá vesnička Nepomuk. Poblíž této malé vesničky stojí trošku větší vesnička Dražič, ve které mají moc dobrou (spíše výbornou) zmrzlinu. No a u té malé vesničky každý rok, opakuje se to takhle už asi pět let, lépe řečeno každé léto, táboří a žije tu tři týdny skautský oddíl Lumturo. Jednoho dne se tam skauti z LGS rozhodli, že musí něco hustého postavit. Navrhovali se tři varianty : Buď se tam mohlo postavit bunkr pod celým náměstíčkem a na podzemní konec stožáru si pověsit petrolejku, nebo postavit tribuny na našem velmi dobrém fotbalovém hřišti, anebo nápad který nakonec ti skauti, ke kterým patřím i já, dohodli, a to postavit strážní věž se třemi patry.

Tak jsme si nejdříve celou stavbu museli naplánovat. Hlavní vedoucí oddílu a také projektant Matěj Macoun vymyslel, jak by to mělo vypadat a jak by to mělo být vysoké, široké atd. Poté jsme se vydaly do lesa pokácet čtyři velmi vysoké stromy. Jenže najít stromy, které by zapadly do této velkostavby je docela dost namáhavý úkol. Po několika hodinách jsme nakonec našli dva stromy, které by pro stavbu jakoby vyrostly. Poté, co jsme je pokáceli, jsme je odtáhli do tábora, kde jsme zjistili, že další dva stromy našli roveři, takže super.

Potom jsme se vydali hledat příčky, které jsme našli po chvíli. V táboře jsme je natloukli do těch čtyř vysokých tyčí ale nejdříve jsme jeden den natloukli pouze jednu, a tak tomu všichni začali říkat „ragbyová brána“. Další den jsme natloukli celé první patro a vyrobily schody, aby se tam mělo jak chodit. Potom jsme v následujících pěti dnech natloukli další patro. Potom to ovšem začali všichni využívat, nejvíce asi skautky.

No a to je asi konec povídání o stavbě strážní věže LGS. Doufám, že jste si toto povídání užili a přeji vám hezký den.

Matouš T.

Bodování

Snad každý táborník ji bedlivě sledoval. Nebyla to krásná obloha při noční hlídce, ani stále se snižující hladina Borovanského potoka, nebo vlajka letící vzhůru k výšinám na stožár při ranním nástupu... Byla to nástěnka, nástěnka s bodováním, která každý den jedním číslem reflektovala pořádek v každém stanu. Ale kdepak se tam ta čísla, ty body, vzaly? Jakým způsobem a kdy bodování stanů probíhá, je to ráno, večer, nebo snad v noci? A kdo boduje? Služba, vedoucí, nějaký externista, nebo snad nějaký duch? A kontrolují se stany vůbec, nebo snad vedoucí tabulku vyplňují zcela náhodně? Ano nabízí se spoustu dotazů, legitimních dotazů, a protože transparentnost považují za důležitou věc, rád bych vám, milí čtenáři, bodování trochu přiblížil.

První otázkou je kdo. Odpověď je jednoduchá, hlavně Benjík a já, nicméně zapojovali se dle potřeby i jiní vedoucí či roveři. Sám jsem nebyl primárně určen jakožto ten, kdo by měl bodovat, nicméně když jel dívčí oddíl na výlet, byl jsem Benjíkem požádán, abych bodování místo ní jednou provedl. Nějak mi to přirostlo k srdci, a tak jsem nakonec bodoval až do konce tábora. Kdy se boduje? Většinou během úseku, aby táborník mohl polední klid krom odpočinku využít i k malému úklidu. Nutno říci, že bodování, dělá-li se poctivě, je činnost náročná, a často mi

zabralo značnou část času během úseku, během leteckých dnů i úsek celý, a to jsem třeba bodoval jen chlapeckou půlku stanů...

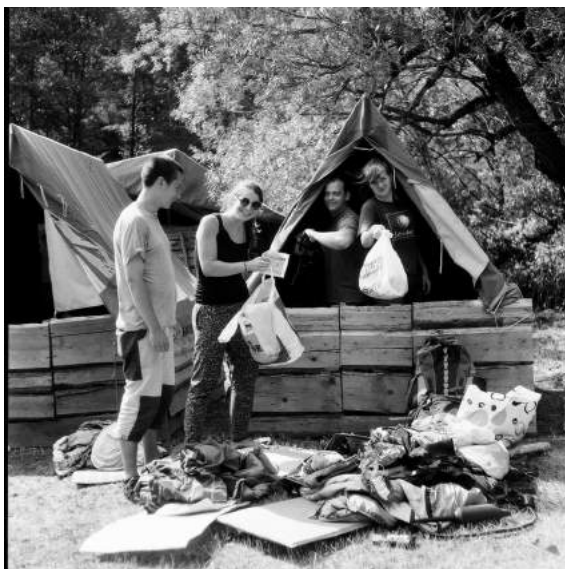
Dle jakých kritérií se boduje? Během tábora se to, kvůli povalujícím se odpadkům kolem stanů, trošku měnilo. Kromě vlastního interiéru se tak začalo bodovat i okolí. Můj postup byl jednoduchý, nepořádek kolem stanu mínus 1 bod, nepořádek na jedné z postelí a poliček rovněž po mínus jednom bodu, totéž platilo pro podlážku. Dle kvantity a intenzity jsem odebíral body další, při recidivujícím nepořádku jsem pak hodnocení postupně snižoval, a tak u některých dosáhlo až na spodních -10. Občas jsem za počet bodů napsal – jako varování či + jako motivaci, i to mělo v konečném součtu svoji váhu.

A jak by měl vypadat ideál? Těžko říci, nějaký nedostatek lze najít téměř vždy... Na některých místech je však tendence ke tvorbě nepořádku obzvláště vysoká. Jedná se třeba o prostor mezi poličkou či dveřmi a podlážkou. Papírky, hřebíky atd... se v něm vyskytovaly celkem často, stejně jako utržené kousky voskáče. To, že nepořádek lze do spacáku či pod karimatku bez povšimnutí bodujícího schovat jen těžko, už také ví každý. Rovněž kraj, který patří na pověšené ramínko, nicméně je pohozený někde v poličce, není zrovna zdrojem kladných bodů. Někdy jde i o táborníkovu zdraví, to když ve stanu zcela nevhodně skladuje jídlo, které není trvanlivé, nebo má zubní kartáček pohozený mezi rozházeným nářadím, příkladů by se našlo i více....

Zásadní otázkou je také proč. Copak není věcí každého táborníka, bude-li mít ve svém stanu uklizeno? Má vůbec kdokoli právo pořádek hodnotit a výsledky zveřejňovat? Ano, každý správný táborník by měl ve svém stanu mít uklizeno. Patří to k povinnostem, stejně jako vstávání na budiček, chození na rozcvičku, či účast na programech. A ti, kteří si uklízejí, jsou odměněni, nejen při závěrečném táboráku, ale i o návštěvním dni, kdy je rodiče mohou za průběžně dobré hodnocení pochválit. Naopak to též platí, to když kupříkladu babička se zděšeným výrazem ve tváři a zcela nevěřicně pozoruje bodové ohodnocení svého vnuka, snad se v duchu táže, proč má tolikrát -10, a to

nemá tušení, že při včerejším leteckém dni mu byly vyházeny ze stanu téměř všechny věci.

Ano, žádný papírek, žádný odpadek, žádný křivý komínek neunikne oku poctivého bodujícího. Bodovat se bude vždy, někdy benevolentněji, někdy rigorózněji. Nevím sice, budu-li bodovat já, nicméně někdo se bude muset najít vždy. A tak vás, milí táborníci, vyzývám: Uklízejte si! Mějte uklizeno vždy, neboť nikdy nevíte, kdy přijde ona hodina, onen čas, kdy se láme chléb, kdy se rozhoduje o všem, a bodující vstoupí do vašeho stanu, třeba nečekaně, třeba nenápadně a tiše. Ale v tu chvíli je už na jakoukoli nápravu pozdě, a jakmile je zapsáno číslo v notýsku, kostky jsou vrženy a již není cesty zpět. Ten však, kdo zná skautské heslo a řídí se jím, by neměl být nikdy zaskočen. A každý bude oceněn dle svých zásluh.

Voskáč

Praha - Vídeň - Bratislava - Budapešť - Šid - Bapska

V neděli večer jsme se sešli před vchodem do klubovny, klasicky skautsky s krosnou na zádech, připraveni na cestu. Vlastně jsme ani nevěděli, jaká je naše cílová destinace, jediný, čím jsme si byli jistí, byl směr cesty někam na jihovýchod, na Balkán. Někam, kde v tu chvíli proudilo tisíce a tisíce uprchlíků především z válkou postižených oblastí na Blízkém Východě a kde byla potřeba každá dobrovolnická ruka. A tak jsme s Aničkou P., Toníkem a Frantou (Tygrem) nasedli do auta a vydali se směr Vídeň, cestou jsme ještě stihli naplnit kufr banány, jablky, přesnídávkami, zkrátka potravinami, které bychom mohli na místě rozdat hladovým uprchlíkům.

V plánu bylo stanovat za Vídní a v pondělí brzo ráno vstát, podívat se na facebookovou skupinu, kde organizátoři dobrovolníků píšou aktuální informace k uprchlické situaci na Balkáně a podle jejich zpráv se rozhodnout, kde je naše pomoc nejvíce potřeba. Po sbalení stanu jsme v šest ráno k velkému překvapení zjistili, že je vyhlášen stop stav na všechny dobrovolníky, neboť uprchlický tábor u chorvatské vesnice Tovarnik byl vyklizen a nikde jinde aktuálně pomoc potřeba není. Tak jsme se rozhodli udělat si výlet do Bratislavy, dokud se stop stav pro dobrovolníky nezmění a pak uvidíme, co dál. Na snídani v bratislavském Mekáči jsme se rozhodli pokračovat do Budapeště, zprávy od organizátorů se neměnily, ale Budapešť je přece hezký město, je to tím správným směrem a navíc tam mají dobrou kebab. A hlavně levnej. Začalo to vypadat na příjemný prázdninový roadtrip po Evropě s velkým množstvím banánů a jablek v kufru.

Nicméně v pondělí k večeru se věci daly do pohybu, zjistili jsme od organizátorů, že velké množství uprchlíků se hromadí u vesnice Šid u srbského hraničního přechodu s Chorvatskem, pár kilometrů od původního tábora v Tovarniku a pomoc je více než žádaná. Do srbského Šidu jsme dorazili v úterý ráno (už celkem použitý z nočního pobytu v autě) a zjistili jsme, že na místě je opravdu jen pár českých dobrovolníků, spolu s několika

dobrovolníky z Rakouska a Německa. Po zrušení stop stavu sice vyrazila početná skupina na pomoc, ale z Prahy, takže my jsme oproti nim měli značný náskok.

Zaparkovat, obléci se do reflexních vest s nápisem Czech, navléct gumové rukavice a šlo se. Zázemí dobrovolníků bylo na srbské straně, hned vedle přes noc utvořeného uprchlického tábora v tzv. zemi nikoho (mezi Srbskem a Chorvatskem), kde v tu chvíli bylo už několik tisíc lidí, včetně nemalého množství malých dětí i miminek. Já jsem se hned vrhla do stanu s jídlem rozdávát poridge k snídani, který uvařila pro uprchlíky německá skupina. Franta byl před stanem a snažil se nějak usměrnit hladový dav. Anička měla za úkol stát na kraji tábora a vodit uprchlíky se zdravotními potížemi do stanu zdravotníka, který je na místě ošetřil. Toník pomáhal u stanu Lékařů bez hranic. Takhle jsme fungovali do odpoledne, jednou za čas s novým úkolem, rozdat banány, donést vodu, rozdat pleny a přesnídávky těm nejmenším, rozdat deky a hlavně udržovat situaci pod kontrolou.

Odpoledne ale přijelo obrovské množství autobusů a odvezlo všechny uprchlíky někam do neznáma. Věděli jsme, že je autobusy musí zase někde vysadit a že problém tímto nezmizel, jen se přesunul někam jinam a my musíme zjistit, kam. Sebrali jsme se a po chvíli jsme dorazili na hraniční přechod Bapska, kudy najednou začaly proudit stovky uprchlíků směrem do Chorvatska, pěšky, do vojenského tábora Opatovac. Autobusy je vysadily na hranici a tábor byl od hranic vzdálený 17 kilometrů, takže tato cesta jim trvala několik hodin a většina lidí ji šla za tmy, v noci, kdy nám všem šla už pára od úst. A pěšky museli všichni, staří lidé, těhotné ženy a malé děti; velká část z nich neměla ani pořádné oblečení, dokonce jsem viděla dvě děti, jak jdou po asfaltce jen v ponožkách. Tak jsme udělali českou základnu na půli cesty, kde jsme rozdávali potraviny, vodu, deky a oblečení a ti kdo měli k dispozici auto, je naplňovali rodinami s dětmi a snažili se co nejvíce rodinám ulehčit cestu do tábora. Toník s Frantou jezdili od hranic a zpátky tak do jedné v noci a dovezli tak bezpečně do tábora víc než padesátku lidí.

Další den už jsme se museli vydat zpátky do Prahy, ale i přes počáteční nejistoty v hlavních městech východní Evropy bych považovala tyto dny za nejsmysluplnější z celých mých prázdnin. Co si z tohoto „roadtripu“ po Evropě budu pamatovat asi nejvíc, je vděčnost některých lidí, kterým jsme mohli pomoci a jejich dobrá nálada a radostné pozdravy; v situacích, kdy si jen těžko umím představit, že já bych měla onen úsměv na tváři.

Benjík

Byli jsme na jamboree v Japonsku

V létě jsem se já(Albert) a Matouš zúčastnili světového Jamboree v Japonsku. Co to Jamboree vlastně je? Je to největší mezinárodní setkání skautů pořádané už od roku 1920 každé 4 roky. Pokud by někoho zajímal význam slova „Jamboree“ tak si ho vygooglete protože ani já to nevím.

Letošní Jamboree nebylo výjimečné pouze tím, že jsme se ho zúčastnili já s Matoušem, ale také tím, že se ho zúčastnilo kolem 40000 skautů z doslova celého světa což je 3. nejvyšší počet v historii! Letošním tématem bylo □ (Pro neznalce písma něco jako „duch jednoty“). Jamboree se konalo v prefektuře □ □ na jihu Japonska.

Osobně musím říct, že účasti na Jamboree ani trochu nelituji. Odnosl jsem si mnoho zážitků, které bych jinak vůbec nemohl zažít. Mám nové kontakty ve všech koutech světa. Měl jsem příležitost vidět např. japonského premiéra, korunního prince (příštího císaře), nebo náčelníka světového skautingu. Poznal jsem novou zemi. Navštívil jsem také např. japonskou školu, jeskyni, park, zoo, Hirošimu, Tokio a mnoho dalšího. Měl jsem možnost si popovídat s lidmi z celého světa, ochutnat jejich jídlo a poznat jejich kulturu. Vyměnili jsme mnoho šátků, nášivek a krojů (plné tašky). Zkrátka, byla to jedinečná zkušenost ve všech směrech. Nebudu tu popisovat jednotlivé zážitky, i když by mnohé z nich stály za napsání, protože bych tím zaplnil celý lumtuomagazeen.

Příští jamboree se bude konat za 4 roky v Západní Virginii v USA a je to pro mnohé z vás jedinečná příležitost. Silně doporučuji. Stačí se jenom přihlásit.

Albert

Мое доволена в Кыргызста не

Letos o prázdninách jsem se podíval do Pamíru (to je v centrální Asii). Jeli jsme ve čtyřech a necelé tři týdny strávili v Kyrgyzstánu. Abyste věděli, co to Kyrgyzstán vlastně je... Žije tam asi 5 milionů lidí, platí se v

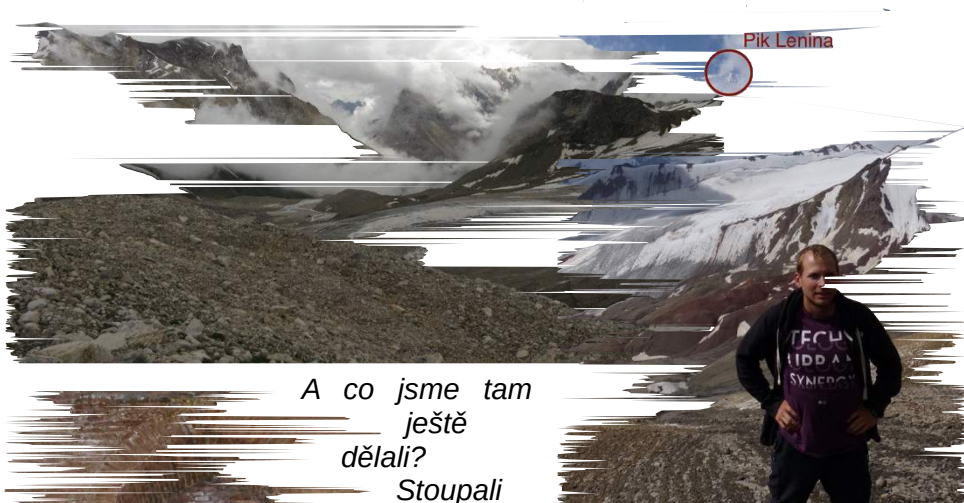
somech (100 somů je kolem 40 korun) a hlavní město je Biškek (ale tam jsme nebyli, přiletěli

jsme do Oše). Anglicky neumí téměř nikdo, ale většinou se dá domluvit rusky. Mají vlastní jazyk, který je dost hrozný. Píší sice azbukou, ale když se vám ji konečně podaří přelouskat, zjistíte, že tomu absolutně nejde porozumět. Přirovnal bych to k maďarštině.

Po příletu jsme se potřebovali přepravit do nejbližších hor. Dálková doprava je zajištěná maršrutkami, tedy velkými dodávkami tak pro 25 lidí. Jejich jízdní řád je zajímavý, až se naplní, tak jedou. Začátek jsme strávili v odlehlých částech, kde se stávalo, že jsme několik dnů nikoho neviděli. Potom jsme se ale podívali také do turisticky profláklejších destinací, kde jsme skoro měli problém se vejít na vrcholek hory. Chodili jsme podle starých vojenských map, které jsme si předem

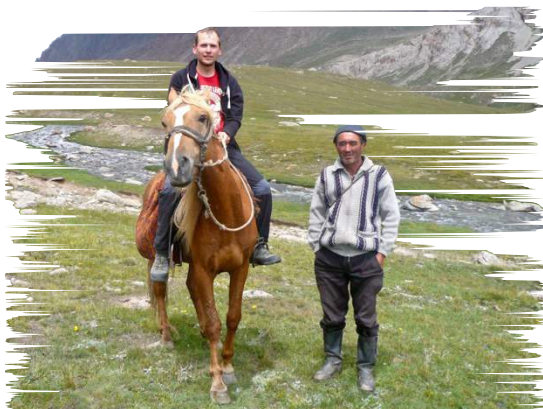
vytiskli v Praze. Bohužel ale nejlepší mapy oblasti jsou kolem 40 let staré, takže moc aktuální nejsou, navíc jsou v měřítku 1:100 000. Naštěstí se hory moc nepřesouvaly, takže se to dalo. Jenom to občas vypadalo jinak. Jídlo na prvních 10 dnů jsme si vezli s sebou a na začátku vážily naše batohy přes 20 kg, ale každým dnem se nám celkem úspěšně dařilo snižovat jejich váhu. Občas jsme slezli do blízké vesničky, dokoupili zásoby a vydali se prozkoumávat další hory. Na počasí jsme měli celkem štěstí. Ani moc nepršelo ani příliš nepálilo slunce. Jenom párkrát se stalo, že prapršel celý den, takže jsme nevytáhli nohu ze stanu.

A co jsme tam
ještě
dělali?

Stoupali

do vysokých nadmořských výšek (i když 5000 mnm se nám pokořit nepovedlo), vyhýbali se stádu divokých jaků, brodili se přes ledovcové potoky nebo občas potkali jinou skupinku turistů či domorodců. Krom toho jsme si udělali výlet na koních, vyfotili s Leninem (tam jsme potkali i několik Čechů) a ochutnávali místní speciality. Někdy musíte ochutnat jejich

kuruty a kumis. Nakonec jsme se vrátili zpátky do Oše, prohlédli si místní památky, navštívili trh, nakoupili suvenýry a vydali domů.

Pokud budete mít někdy chvíli času, rozhodně doporučuji se tam podívat. Letenka není drahá a nepotřebujete ani vízum, stačí vám pas.

Пая

Jezevec lesní (*Meles meles*) je šelma z čeledi **lasicovití**. Na lovení jezevců byla vyšlechtěna speciální psí plemena – **jezevčíci**. Na území ČR je jezevec největší lasicovitou šelmou, váží 10 až 20 kg, dlouhý je až 85 cm a s ocasem má metr, je zavalité postavy. Srst je žlutošedá s černými a bílými konci, hrubá a štětinatá. Je velmi čistotný – **trus** ukládá mimo noru. Jezevčí páření se nazývá chrujení. Jezevec je těžko spatřitelný. Jezevci se objevují v keltské i germánské mytologii. Jezevec byl pokládán za symbol odvahy a zmužilosti. Z chlupů jezevce se vyráběly holicí štětky. Jezevčí maso je požitelné, oblíbené bylo hlavně v Rusku. Jezevčí maso je požitelné, oblíbené bylo hlavně v Rusku. Jezevci se loví především **norováním**.

Zuřivý jezevec držel v šachu hosty hotelu

Neobvyklý případ řešila minulý týden policie ve Stockholmu. Jeden místní hotel tam totiž obléhal rozzuřený jezevec a držel tak uvnitř hosty, kteří se báli vyjít ven. Nakonec se ho ale podařilo odchytit.

Ke kurióznímu incidentu došlo ve čtvrtek brzo ráno před hotelem Radisson Blu. Hosté, kteří potřebovali opustit hotel, se neodvažovali vyjít ven a raději zůstali uvnitř, jak ukázal záznam z bezpečnostních kamer. „Vystresované zvíře odmítalo odejít, policisté proto zavolali místní odchytovou službu, aby situaci vyřešila,“ stálo v policejní zprávě.

Jezevec se však nakonec vypařil ještě před jejím příjezdem. Hotelové hosty držel v šachu zhruba 40 minut. Policisté se přiznali, že netuší, co ho tak rozrušilo.

Ženu z Brna překvapil na zahrádce jezevec

Velmi vzácnou návštěvu z lesa objevila na své zahrádce žena z brněnských Husovic. Všimla si, že se za jejím domem pohybuje poměrně urostlý jezevec. Energickou a hbitou šelmu přijeli na zavolání odchytit brněnští strážníci.

Na rozrušené a vystresované zvíře použili strážníci odchytnou tyč a umístili ho do přepravní schránky.

„Vzhledem k tomu, že jezevci mají velkou sílu, omotali schránku pro jistotu ještě pevnou páskou a box v odchytném vozidle uzavřeli do klece. Potom samici téměř celoročně hájeného savce převezli do lesa nedaleko Soběšic, kde ji vypustili do přírody,“ uvedl k neobvyklému zásahu mluvčí strážníků Jakub Ghanem.

Klárka K.

Jezevec v pangejtu

Ještě do nedávna jsem se řadil do skupiny skeptiků, kteří v reálnou existenci jezevců příliš nevěřili (kdo z vás kdy viděl živého jezevce?). I z rychlého průzkumu mi vyšlo, že většina dotázaných jezevce lesního nikdy neviděla (nepočítáme-li obrázky z knížek a internetu).

Přináším teď jedinečný důkaz o tom, že jezevci skutečně existují.

Stalo se to na letošní extrémakci. Naše asi 10-členná skupina pochodovala po silnici někde uprostřed Českého lesa, když jsem si všiml podivného tvora ležícího v pangejtu. Namířil jsem na něj baterku – a hned mi bylo jasné, o co jde. Ležel tam jezevec, ale jak asi čekáte, nebyl to živý jezevec. Byl to mrtvý jezevec. Okamžitě se seběhli všichni ostatní. Byl to velice smutný pohled, jak nás to staré zvíře pozorovalo těma malýma černýma očima. Pracky mu trčely do vzduchu – nebylo to vůbec hezké. Bohužel jsme na extrémakci řešili velice důležitý úkol, tak jsme nemohli trávit čas hloubením hrobečku pro toho chudáka, alespoň jsme ale někteří vzdali hold symbolickou cestou – půl minutou ticha. Nakonec přikládám ještě fotku ze samotného místa nálezů:

(Majdin úsměv je jen zdánlivý, ve skutečnosti jsme byli všichni v pěkném šoku)

Kuba

JEDNOSMĚRKA

X	D	C	B	L	K	R	M	N	D
O	L	P	J	Q	A	H	C	P	N
Ž	M	O	K	R	L	N	I	Y	U
Š	Š	K	R	E	Č	P	K	O	Z
M	Z	I	V	G	Z	Z	F	P	J
H	Ď	U	E	A	B	Z	D	E	Ť
Ť	K	A	M	Q	M	P	Ř	I	O
Ň	Y	U	Š	Č	É	V	P	C	Y
B	C	K	B	E	X	H	W	G	S
A	H	Ř	R	E	C	V	O	Z	E

ABZ	HĎU	OZ	VOZE
AHŘRE	LKRMND	PCY	XDCB
BCKB	MZIVG	QMPŘIO	XHWGS
ČĚ	NIYU	QAHEPN	ZFPJ
ČPK	ŇYUŠ	ŠŠKR	ŽMOKRL
DEŤ	OLP	ŤKAM	

Úkoly a cvičení:

1. Rozhodněte, zda napsat písmeno velké, či malé. Přicházejí-li v úvahu obě eventuality, uveďte je. Pokud jev nebyl probrán, vyhledejte náležitý pravopis v kodifikační příručce. (Tam, kde by domýšlení chybějícího písmene mohlo činit potíže, byla hledaná písmena navržena jako alternativy.)

1. Stalo se -éta -áně 1306, že v -aláci děkanství města -lomouckého byl zavražděn poslední -řemyslovec -áclav -řetí. Z vraždy byli postupně obviňováni mnozí podezřelí. V první řadě -áclavův P/polský protivník Vladislav L/lokýtek, který pak se svým příbuzným Jindřichem H/hlohovským ovládli K/krakovsko. Téměř stejně dobrý motiv mohl mít -ímský král Albrecht -absburský. Podezření neunikla dokonce ani -áclavova manželka Viola T/těšínská, již prý měla vést žárlivost. Touto vraždou vymřela první -eská -rálovská -ynastie po meči.

2. náměstí -trnáctého -íjna; -lice P/pod -ámeckými -chody; -vobodné -ěsto T/terst; N/nová V/ves P/pod P/pleší; Poláčkovo dílo -ostinec U/u -amenného -tolu; T/tepelský klášter; S/strahovský klášter.

3. poválečná -ostupimská dohoda; -ruhá -větová válka, -álka -ůží; -epublika -eskoslovenská; -eská -epublika.

Děkujeme Benjikovi, Kryštofovi,
Klárce K., Klárce V., Matoušovi
T., Kubovi, Berce, Terezce Ou,
Térezce A, Matějovi S.,
Bernardovi, Albertovi, Aničce C.,
Lúce, Pájovi, Natálce a Toníkovi

